

watas, konna särast üteldas ikkes emmatse ollewat: et temma abbiello rikmise pärrast surmale sunnitas; eht, konna se kohhus ennamb süggisel petas: et särast tappetas, kes ütte wea pärrast ei jöwwa töistega ütten miina lämmale male, nink ke sis nälja waiwan peas pikkamisi koolma. — Abbiello armastusest ja ussutawusest piddawa nemma kül suurt luggu. Surmani hoitwa nemma töine töise pole. Kolmahawa olli kowwajal sin ütte mõisa murro pääl üts ärralastu siwaga emmane. Sis tulli essane paljo aiga eggapäiw tedda kaema: se olli õige halle nätta. — Nink nisamma suur peap ka neide latselik armastus jöwweto wannu nink häddaliste wasta ollema, et nemma neid holega toitwa, kunnin nemma weel paigan omma; nink wõhhest näütwa nemma neile sega pärramest armo, et nemma neid enne omma ärraminnekit löppetawa. Paljo halwembaste teep mõnni innemiste. rahwas löduna merre saarte pääl, kun poig omma ellatamur essa nink emma õisefui armo pärrast nuijaga kolus lööp, kui neide üllespiddamine tälle waiwas om. — Ent olgo to koftopiddamise assi kui taht, sis om ikkes immes paanna, et tonikurre särast wisi piddawa.

Ka mõnnel töisel wisil näütwa nemma innemise kombet. Kui hone, nink pääl nemma ellawa, palama läap, sis kandwa nemma omni poige, ke weel ei lenda, omma jälle pääl muijale. Merreweritsen linun, kun neil turro pääl kohkembaste toidust löwwis, löndwa nemma innemiste sean julgeste ulitsid möda nink tohtwa ikkes, et neile teed antas, mes innemise ka hämelega teggewa, ke neile ka kallakesi, lihha-tükke ja muud andwa.

Wõga hõlpaste saap tonikurg ka koddolinnus harjotodus. Sumwel hoijap särane aidu figist kahjoliikuisi ellajisi puhta, lendap ka kawwete ärra, hennele ennambat toidust otsma, nink tullep ifs jälle

taggasi. Ennege süggisel peap tedda kinni hoitma, et ta töistega ärra ei lenda. Salwel toidetas tedda konnaega (keldrist) kalluga, solikuiduga ja lihuga nink muga, mes ta oppip söma. Salwe külma kannatap ta kül, ent kange külмага om ta kurb. Ta lassap fiik hennega tetta, ni kui om: omni siwu wäljasirrutada; nink eal ei raggu ta, ni kui kurg, omma nolfiga tutwid innemisi, ke tälle hääd tennu. Kik häteggemisi tunnep se lind nink om se eest tennolik. Kikeennambaste saap temma lastega sõbratses, mængip neidega, ajap neid pärran, wõttap neid silu piddi eht kääsisi kinni, läap sis pakko nink kaep paggeden taggasi, kas latse ka jälle tedda pärran ajawa, lassap henda sis neilt handa eht siwu pitte kinniwõtta, ajap sis jälle neid pärran nink mængip neidega hä tük aiga kohhalt ni kui latse effikeskel mængwa. Ent ni halp ei olle ta mitte, kui koddun petu kurg omma tantsimissiga; tonikurg om töttemelene. Sesamma omma töttemele ja tarkusega nink omma mõtlemise, tundmise ja mõistliko tahtmisega, om temma ni figist lindast ausamb, kui elewant figist immejisi ellajisi ausamb om.

Weel tullep temmast fitta, et ta wõga puhtust armastap. Kui ta pessa pääl om, sis puhastap ta henda allati nink ei sallu omma walge karwa küllel üttegi tikko. Omma ja poige rojust kassip ta pessast wälja nink wiip kohhe sallaja paika ärra. — Muido om temma julge nink ei warri middagi, sest et ta omma jõudo tunnep; ent kasse pelgap ta ni wõga, et ta henda ka üttest kolust eht wäljatoppitust kassist ennege waiwalt ja hirmo pärrast wärristen lassap möda ajada. — Temma elloigga om ennamb 20 ajastaiga pik, mes üttest koddun petust om nättu, ke 22 ajastaiga waynas sai.

Kigest sest, mes meije tawwe töttega tonikurrest sin olleme juttustanu, ollet sinna, armas luggaja,